

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 541/2010

z dnia 3 czerwca 2010 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 74,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) System informacyjny Schengen drugiej generacji (SIS II) został ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽¹⁾ oraz decyzją Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽²⁾.
- (2) Warunki, procedury i zobowiązania mające zastosowanie do migracji z SIS 1+ do SIS II ustanowiono rozporządzeniem Rady (WE) nr 1104/2008 ⁽³⁾ oraz decyzją Rady 2008/839/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽⁴⁾. Jednak najpóźniej z dniem 30 czerwca 2010 r. akty te utracą moc.
- (3) Do dnia 30 czerwca 2010 r. nie zostaną spełnione wstępne warunki migracji z SIS 1+ do SIS II. Aby można było uruchomić SIS II zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 i decyzji 2007/533/WSiSW, rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 i decyzja 2008/839/WSiSW powinny mieć zastosowanie aż do ukończenia migracji.

- (4) Komisja i państwa członkowskie powinny nadal ściśle współpracować na wszystkich etapach rozwoju systemu i migracji, tak aby doprowadzić do zakończenia tego procesu. Na mocy konkluzji Rady z 26–27 lutego 2009 r. i 4–5 czerwca 2009 r. w sprawie SIS II utworzono nieformalny organ składający się z ekspertów z państw członkowskich określany jako Rada ds. Całościowego Zarządzania Programem; jej zadaniem miało być pogłębianie współpracy i zapewnianie bezpośredniego wsparcia ze strony państw członkowskich dla projektu związanego z centralnym SIS II. Pozytywne efekty prac tej grupy oraz konieczność dalszego pogłębiania współpracy i zwiększania przejrzystości projektu przemawiają za tym, by grupa formalnie znalazła się w strukturze zarządzania programem. Należy więc formalnie ustanowić grupę ekspertów, zwaną Radą ds. Całościowego Zarządzania Programem, która stanie się częścią obecnej struktury organizacyjnej. Aby zapewnić skuteczność, a także opłacalność, liczba ekspertów powinna być ograniczona. Istnienie grupy ekspertów powinno pozostać bez uszczerbku dla obowiązków Komisji i państw członkowskich.
- (5) Komisja powinna pozostać odpowiedzialna za centralny SIS II i jego infrastrukturę łączności. Należy podtrzymać, a w stosownym przypadku dalej rozwijać centralny SIS II oraz jego infrastrukturę łączności. Dalsze etapy rozwoju centralnego SIS II powinny zawsze obejmować korektę błędów. Komisja powinna zadbać o koordynację i wsparcie wspólnych działań.
- (6) Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 oraz decyzja 2007/533/WSiSW przewidują, że w centralnym SIS II należy wykorzystywać najlepsze dostępne rozwiązania techniczne, wybierane na podstawie analizy korzyści i kosztów. W załączniku do konkluzji Rady z dnia 4–5 czerwca 2009 r. w sprawie dalszego kierunku SIS II wskazano fazy kluczowe, które należy zrealizować, by kontynuować obecny projekt SIS II. Równoległe przeprowadzono badanie poświęcone planowi awaryjnemu, na wypadek gdyby testy wykazały niespełnienie wymogów przewidzianych w fazach kluczowych; byłoby nim alternatywne rozwiązanie techniczne, które polegałoby na rozwijaniu SIS II na podstawie ulepszonej wersji SIS 1+ (SIS 1+ RE). Opierając się na wspomnianych kryteriach, Rada może podjąć decyzję o zwróceniu się do Komisji, by zastosowała alternatywne rozwiązanie techniczne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63.

⁽³⁾ Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 43.

- (7) Należy zatem dostosować opis technicznych elementów architektury migracyjnej, aby do rozwoju centralnego SIS II można było zastosować inne rozwiązania techniczne, a zwłaszcza rozwiązanie SIS 1+ RE. SIS 1+ RE jest możliwym rozwiązaniem technicznym, które pozwoli rozwinąć centralny SIS II i zrealizować cele SIS II określone w rozporządzeniu (WE) nr 1987/2006 i w decyzji 2007/533/WSiSW.
- (8) SIS 1+ RE charakteryzuje się niepowtarzalnymi środkami, niewystępującymi w rozwoju SIS II ani SIS 1+. Zawarte w niniejszym rozporządzeniu odwołania do architektury technicznej SIS II oraz do procesu migracji należy zatem w razie wdrożenia alternatywnego rozwiązania technicznego rozumieć jako odniesienia do SIS II opartego na innym rozwiązaniu technicznym i stosować odpowiednio do cech technicznych tego rozwiązania, zachowując cel polegający na rozwoju centralnego SIS II.
- (9) Rozwijanie centralnego SIS II na podstawie alternatywnego rozwiązania technicznego powinno być finansowane z budżetu ogólnego Unii z poszanowaniem zasady należytego zarządzania finansami. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ Komisja może przekazać zadania związane z wykonaniem budżetu krajowym organom sektora publicznego. W myśl wskazówek politycznych i z zastrzeżeniem warunków określonych w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 1605/2002, w razie wyboru rozwiązania alternatywnego Komisja zostałaby poproszona o to, by zadania związane z wykonaniem budżetu dotyczące rozwoju SIS II na podstawie SIS 1+ RE przekazać Francji.
- (10) Niezależnie od przyjętego rozwiązania technicznego wynikiem migracji na szczeblu centralnym powinna być dostępność w centralnym SIS II bazy danych SIS 1+ oraz nowych funkcji SIS II, w tym dodatkowych kategorii danych.
- (11) Państwa członkowskie powinny w dalszym ciągu odpowiadać za systemy krajowe (N.SIS II). Konieczne jest utrzymanie, a w stosownych przypadkach dalszy rozwój, N.SIS II.
- (12) Francja powinna w dalszym ciągu odpowiadać za funkcję wsparcia technicznego (C.SIS).
- (13) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienia tymczasowej architektury migracyjnej oraz migracji danych z SIS 1+ do SIS II, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a zatem ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (15) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽²⁾. Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (16) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽³⁾. Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (17) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla ustaleń dotyczących częściowego zastosowania dorobku Schengen do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, o czym mowa w decyzji 2000/365/WE i decyzji 2002/192/WE.
- (18) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej, Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁴⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. G decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

- (19) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej przez Unię Europejską, Wspólnotę Europejską i Konfederację Szwajcarską o włączeniu Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. G decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽²⁾.
- (20) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. G decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/261/WE⁽³⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1104/2008 wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

- 1) w art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Rozwój SIS II może nastąpić w drodze alternatywnego rozwiązania technicznego charakteryzującego się swoistymi cechami technicznymi.”;

- 2) w art. 4 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Aby zapewnić migrację z SIS 1+ do SIS II, udostępnione zostają w niezbędnym zakresie następujące elementy.”;

- 3) art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Konwerter w niezbędnym zakresie konwertuje dane w dwóch kierunkach pomiędzy C.SIS a centralnym SIS II oraz synchronizuje dane C.SIS i centralnego SIS II.”;

- 4) art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie uczestniczące w SIS 1+ przeprowadzają migrację z N.SIS do N.SIS II, korzystając z tymczasowej architektury migracyjnej, przy wsparciu ze strony Francji i Komisji.”;

- 5) dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Rada ds. Całościowego Zarządzania Programem

1. Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów technicznych, zwaną Radą ds. Całościowego Zarządzania Programem (dalej »rada zarządzająca«), bez uszczerbku dla obowiązków i działań Komisji, komitetu, o którym mowa w art. 17, Francji i państw członkowskich uczestniczących w SIS 1+. Rada zarządzająca jest ciałem doradczym wspierającym centralny projekt SIS II i pomagającym osiągnąć spójność między centralnym projektem SIS II a krajowymi projektami SIS II. Rada zarządzająca nie ma uprawnień decyzyjnych ani mandatu do reprezentowania Komisji ani państw członkowskich.

2. Rada zarządzająca składa się maksymalnie z 10 członków i regularnie zbiera się na posiedzeniach. Państwa członkowskie działające w ramach Rady wyznaczają maksymalnie ośmiu ekspertów i taką samą liczbę zastępców. Maksymalnie dwóch ekspertów i dwóch zastępców wyznacza spośród urzędników Komisji dyrektor generalny właściwej dyrekcji generalnej Komisji.

W posiedzeniach rady zarządzającej mogą uczestniczyć na koszt własnej administracji lub instytucji inni eksperci z państw członkowskich i urzędnicy Komisji bezpośrednio zaangażowani w rozwój projektów SIS II.

Do udziału w swoich posiedzeniach rada zarządzająca może zaprosić – na koszt ich własnej administracji, instytucji lub przedsiębiorstwa – także innych ekspertów zgodnie z zakresem jej obowiązków, o którym mowa w ust. 5.

3. Na posiedzenia rady zarządzającej zawsze zapraszani są eksperci wyznaczeni przez państwo członkowskie sprawujące prezydencję i państwo członkowskie mające sprawować prezydencję w następnej kadencji.

4. Sekretariat rady zarządzającej zapewnia Komisja.

5. Rada zarządzająca opracowuje zakres swoich obowiązków, w tym zwłaszcza procedury dotyczące:

— naprzemiennego przewodnictwa Komisji i prezydencji,

— miejsca posiedzeń,

— przygotowywania posiedzeń,

— udzielania wstępu innym ekspertom,

— planu komunikacji przewidującego udzielanie pełnych informacji państwom członkowskim nieuczestniczącym w pracach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 3.

Zakres obowiązków staje się skuteczny po wydaniu pozytywnej opinii przez dyrektora generalnego właściwej dyrekcji generalnej Komisji oraz przez państwa członkowskie zgromadzone na forum komitetu, o którym mowa w art. 17.

6. Rada zarządzająca regularnie przedkłada pisemne sprawozdania o postępach projektu, w tym o udzielonych poradach i ich uzasadnieniu, komitetowi, o którym mowa w art. 17, lub w stosownych przypadkach – odpowiednim organom przygotowawczym Rady.

7. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 2 koszty administracyjne i koszty podróży wynikające z działalności rady zarządzającej są pokrywane z budżetu ogólnego Unii w takim zakresie, w jakim nie są zwracane z innych źródeł. W odniesieniu do kosztów podróży członków rady zarządzającej wyznaczonych przez państwa członkowskie działające w ramach Rady oraz kosztów podróży ekspertów zaproszonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, które

powstaną w związku z działalnością rady zarządzającej, stosuje się opracowane przez Komisję »Zasady zwrotu kosztów poniesionych przez osoby niebędące pracownikami Komisji, powołane w charakterze ekspertów.«;

6) w art. 19 ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Traci moc w dniu, który ma zostać ustalony przez Radę, stanowiącą zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006, a w każdym razie nie później niż w dniu 31 marca 2013 r. lub – jeżeli wybrane zostanie alternatywne rozwiązanie techniczne, o czym mowa w art. 1 ust. 3 – w dniu 31 grudnia 2013 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 3 czerwca 2010 r.

W imieniu Rady
A. PÉREZ RUBALCABA
Przewodniczący